

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNGIS
 Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIO:
 En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. . » 2 »
 Extranjer y
 Ultramar. . » 10 l' any.

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIO Y ADMINISTRACIO:
 Carrer de las Cabras, 13, segon.
 Bussó a la escala.

PREUS DE CADA NUMERO:
 Número corrent. . . . 0'10 Ptas.
 » atrassat. . . . 0'15 »
 » » pera
 los no suscrits. . . . 0'20 »

AVIS

Tots los senyors que vulguin la comedia *Los aucellets* enquadernada, poden desde avuy passar a verificar lo cambi en nostra Administració:

Cabras, 13, 2.^{on}, 1.ª. Entregant tots los folletins (en bon estat) y la cantitat de vint céntims de pesseta, rebrán al acte l' exemplar de *Los aucellets*. enquadernat ab sas corresponents cubertas.

Las cubertas solas valen cinch céntims.

¿LA CONEIXEN?

Yo voy al «Cordon bleu..»

Teatro Catalá

LA CANSO NOVA.—Cuadro de costums catalanas, un acte, en prosa, original de don Ignasi Iglesias. Estrenat la nit del 25 del passat en lo Teatro Granvia.

Per las intimas relacions que uneix al autor de aquesta producció ab aquesta Redacció, no creyém esser de nosaltres los indicats a emetre mes detallat judici, fent constar sols com a deber de cronista que aquesta obra ha sigut altre triomf pera lo Sr. Iglesias que tant bona entrada ha fet en lo temple del art dramátich.

La reproducció de un cafeti dels voltants de Barcelona, ahont celebran sas reunions una de aquestas Societats Corals de Clavé, no pot esser més fidelment trasportada a las taulas. Aixis mateix tots los tipos de obrers coristas que prenen part en l' acció de l' obra.

Durant las representacions que se n' han donat, lo públich ha seguit ab marcat gust, los diálechs dels personatjes, aplaudint y demanant al final al autor.

En lo desempenyo han sobressurtit los Srs. Oliva, Llibre, Serraclara y lo nen Oliva que ha conseguit grans aplausos en son bonich paper.

LO MEU CRIAT.—Comedia en un acte, en prosa, de D. Lambert Escaler. Estrenada la nit 29 del passat en lo Teatro Romea.

Quan no per altre qualitat y aixó que 'n té algunas més, se recomanaria per la espontaneitat ab que dels jochs de paraulas resultan los acudits sempre naturals y demostrant que l' autor domina lo género ab molta facilitat.

L' acció de l' obra resulta un tant confosa degut sens dupte a la falta en práctica de la primera obra que s' escriu pera 'l teatro.

La concurrencia aplaudí lo desempenyo, qu' estigué confiat als primers actors de la companyia, y demaná també ab aplauso, al autor.

J. XIMENO.

EN BUSCA DE LA PAU.—Comedia en un acte, en prosa, original de D. Carlos Vilella. Escreuena el 21 del passat en lo Centre Catala de Tarragona.

Conté abundants xistes que fan passar un bon rato á la concurrencia. Es abundant en incidents cómichs; si be pecan de esser massa llargas algunas escenas y la prosa es algo incorrecte, deu tenirse en compte qu' es la primera obra de dit senyor.

L' autor fou cridat varias vegadas obtenint molts aplausos.

R. F.

PROSA

¡Ab quina ansia esperaba la Cinteta la nit de l' últim ball de máscaras, y quina angunia, al mateix temps pera disfressarse! Tot perque á casa seva no ho sabessin. Si per una casualitat lo seu pare n' hagués esment Deu sab lo qu' hauria fet ab ella. Pero tant era lo que n' hi havia parlat las amigas de l' obrador, y tant li varen assegurar que ningú, més qu' ellas, ho sabria, que acabaren per convèncerla. Una l' hi guardaria á casa lo dominó fins á l' hora de anar al ball. Ella ja podia fàcilment enganyar á los seus pares, diben los hi qu' aquell dia tindrien que vetllar fins molt tart pera acabar un nuviatge y, ¡qué dimoni! per una sola vegada havia de tenir por!

Feya quinze dias que en aquell taller no 's parlava d' altre cosa. Quant la mestresa no hi era, ara una ara l' altre, sempre sortian ab la mateixa cansó. ¡Qué còrda ets! Animat, dona, animat.—Y després—afegian—qu' á las dotse á lo més tart ja podem estar totas á casa.— ¡Qué son dugas tristas horas?—Ja veurás—deya una altre—que mona estarás ab aquell dominó blau. Y aixis parlantne cada dia demati y tarde, y fent hi compondre lo molt que 's divertirian va arriivar lo dia del ball.

Sortiren de l' obrador á las vuyt del vespre. Una de las amigas que vivia propet de casa de la Cinteta, com de costum, l' acompanyá també aquell vespre fins á la entrada de l' escala.

—Hasta després, eh? Ja ho sabs, dius á casa teva que havém de anar á trevallar després de sopar, y á lo dicho. A dos quarts de deu á casa.

Quedá sola la Cinteta y se 'n pujá cap á casa seva. No ab aquella agilitat y alegria que acostumava, sino que, sense saber per qué, va posarse mitx trista y casi casi se arrepentia d' haberse compromés, pero la paraula donada y per altre part, los desitjos de veurer lo ball pogueren més que la por que son natural temor.

II.

Havian ja tocat las once quant sortian de casa de l' amiga, la Cinteta y dos noyas més; acompanyadas d' un jove del vehinat.

Deu minuts, escassos, més tart, estaban ja en lo ball.

Al arriivar al saló de descans no faltá qui saludés á la petita comitiva ab frases y paraulas bastant atrevidas, propias del cas y del temple. La que cridá més l' atenció fou la Cinteta. Portava un dominó blau de seda ab adornos negres, tant escayent que ja tenian rahó las amigas quant l' hi deyan qu' aniria feta una monada.

La Cinteta quedá més que sorpresa quant se vegé entre aquella pila de disfressas, y homes que, d' una al altre banda, anavan y venian.

Escampá l' orquesta sos primers compassos d' un waltz y pocs minuts després alló no era ni ballar, ni rés que s' hi sembli. Era una pila de gent que sense fré, agafats los uns ab los altres, s' empenyia y brincava.

La Cinteta, apretada en los brassos d' un que l' havia tret á ballar, rodava també, perduda entre aquella aglomeració de parellas. Lo saló anava omplintse, per una massa de carn apinyada, fins á quedar casi atestat. Crits

y més crits, l' orquesta que retronnyia, la polsaguera que aixecava tant arrosegar de peus, tot plegat, acabava per marejar.

Arrivada que fou la mitja part en un dels palcos de primer pis s' hi havia montat un verdader Restaurant en petit, ostras, santerne, champagne, jamon, de tot, en fi. Las caretas feyan ja nosa y la Cinteta imitant á las amigas que l' acompanyavan s' havia també tret la seva, y roja, cansada, vermellas las galtas y acarminats los llabis estaba assentada al costat de lo qui mentres ballavan l' hi parlá de l' amor y matrimoni. Y la pobre monada, borratxa de tant parlar y sentir cridaria, ó be de lo que fós, no era ja la mateixa. Abandonadas sas mans en unas altres que las estrenyian, sentia á ran de galta lo foch d' uns llabis assedegats; y la Cinteta un glop ara un glop després, begué fins á cinch ó sis copas de champagne mentres ell, li parlava primer de casaments, després de cotxes, caballs, joyas, un piset molt bonich per ella sola. Servida de moltras cambreras. Un cel y un amor sens fi...

III.

Son las tres de la matinada. La Cinteta ha arriivat ja á casa seva.

Poch á poquet ha obert la porta y á corre cuyta s ha flicat al llit.

Pochs minuts després sonmia trovarse encare en lo palco de primer pis, recordant promesas y felicitat...

¡Somia pobre Cinteta! ¡Lo trist será cuant torris á despertar y 't convensis que has sigut una pobre víctima de aixó que se 'n diu un ball de máscaras!

R. BERTRAN.

BALLS DE MÁSCARAS

Los que hi tenen mes feyna

DOLORA

Despreciant al seu promés van casá á la Rosalía ab un rich, vell en excés y 'l mon va di ab ironia:

—¡S' hi ha casat per l' interés!—

Com que no sentia amor per son marit, l' enganyá dant á un jove son honor, y 'l mon va dir ab furor:

—¡Qué li podia faltá!—

IGNASI IGLESIAS.

¡ES TAN GELÓS!

Dispensim no sia atent
y no 'ls presenti la cara.
Espero al meu pretendent
y si ho vegés, ¡ay la mare!
me despatxava al moment.

Surtiut d' estudi

Lema: Qui 'ls detura.

Com abellas butzinadoras que surten á brolladas de son buch, aixís al tocar onse horas surten d' estudi los deixebles del Sr. Tomaset.

¡Quina gatsara!

L' ajudant del mestre prou los diu: *Niños, silencio, compostura, órden y cayan ustedes á sus casas sin entretenerse.*

Pero ¡ca! ¡qui detura la torrentada d' alegroys que la brivalla guarda en son cos y 's desborda un cop se veu al carré ab la *Gramática y La Historia Sagrada* dins la cartera!

¡Alló es vida! Alló es la llibertat de l' auell que engabiati á la fi, trenca 'ls jonchs de sa presó y vola lliure com lo pensament de doncella que cerca amors.

Deixeulos saltar y corra, be prou que al tocar las dugas tindrán d' encauharse altre vegada, á veurer la cara ferienya del Sr. Tomaset que may li cantan las llisçons á la mida del seu gust, y qu' ab lo *puntero* sota 'l bras sembla un capatás d' *inquenio* que vigila la plantació de inteligencia pe 'l porvenir.

¿Som al carré? donchs lo men es nostre.

Mireulos: tres per' aquí, quatre per' allá s' escampa la maynada com llevó de blat en camp llaurat.

¡Quin xerroteig!

—¿Juguém á balas, Juanito?

—Oh, no 'n tinch cap: lo senyor mestre me l' has ha presas.

—Qué 'ts tonto! A mí may me las trova encare que m' *escorcolli*.

—Ahont las amagas?

—Al forro de la gorra, ¿véus? per aquet furat.

—Noy, que 'ts pilló!

—Ves, no t' espavilis. Lo Sr. Tomaset tot ho *axura* per donarho al seu nebot.

—¡Quil aquell *ganapia xato del nas*?

—Sí.

—¿Pangoremlo quan surti d' estudi?

—¿Qué 'l bats tú?

—Sí: l' altre dia li vaig inflá 'ls nassos perque va *es piá* que yo fumava en una escaleta.

—Donchs, ja está dit: tu l' *escumets*, y després jo li faré la *trejeta*.

—Veurás, calla ¿femnos ajudá per en Quiquet y 'n Nando?

—¡Ahont son!

—Allá al cantó que jugan á *barrisca*.

—Cridals.

—¡¡Quiiii... quecet!!

—Vina, tú y 'n Nando que us dirém una cosa.

—¡Ja vinch! contesta en lo mateix tó altisonant, en Quiquet tot recullint la barrisca de cartrons.

—¡Altol ¡Ep!—Fa 'n Nando que no has guanyat.

—*Bueno*, partim.

—No veus que me 'n deus quatre?

—Ay mentidé!

—¡A qui dirás mentidé!

—A tú, perqué m' estafas.

—¡Jo t' estafol tornaho á di.

—Estafeta del Portal-Nou

cada dia roba un ou,

cada dia una peseta,

¡qui vol veure l' estafeta!

—¡Vols veure com t' *escamorrol*!

—¡Qui! ¡¡tú!! llenga farás.

—¡Que nó!

—No!...

—Ja veurás, tocam.

—Tocam tú.

—Té.

—Tocam mes.

—Té.

—Noy, rebrás.

—Té, té y té.

Y agafats com dos musclos á las rocas rodan los dos per terra repartint mes cops de puny al ayre que no pas ahont van dirigits.

—¡Que fá aquesta canalla!—exclama una dona que s' ensopega á passá pe 'l carré ab dos cantis plens d' aygua y un pá de nou lliuras sota 'l bras.—¡Descompartiulos! ¿no veyéu qu' es desgracián?

—Juanito, en Quiquet y 'n Nando; barallas; anemhi.

—Arri, á casa vostre, ¡garreros! vaya un modo de ferse malbé: ¿qué no teniu conciencia?

—Y donchs perqué 'm diu estafa.

—¿No veus que es mes petit que tú?

—Cuideuse de vos, y de portá aygua y pá per fer sopas.

—Grandísim desvergonyit! Aixó t' ensenyan á estudi! ¡Quina canalla mes pochs modos!

—Ja ho pot di, senyora Paula, ja—salta una altra dona que s' atura á aumentar lo grupo de mirons.—Avuy dia la maynada no creuhen pas á ningú.

—Ja ho diré á ta mare, ja.

—Si no la coneixeu.

—¡Heu vist quin poch respecte! ¡No 'ls fá pór res!

—Auém: noys, aném; deixemla está aquesta vella re-ganyosa.

—¡Insolents! ¡Jesús! ¡Jesús! Quin sufocol!

—No s' hi *enfundi* Sra. Paula, no s' hi *enfundi* Son criaturas, mal va qui si *embranca*.

Las donas se 'n van lamentant la poca moral que corra, los curiosos riuhén y dispersan lo grupo que formavan y 'ls xicots que ja 's trovan lluny del lloch d' acció continuan sa conversa.

—¡Be, perqué us barallavau?—diu en Juanito.

—Perqué aquest me deu quatre cartrons.

—¡Manoy! ¡cuatro! Demá jo te 'n daré cincuenta si vols. La cuestió es que *jo y aquest* voliam *espinyá* al nebot del mestre, y horas d' are ja deu havé surtit de estudi.

—Ja ho crech, si son tres quarts de dotze.

—¡Noy, qu' es tart! Jo me 'n vaig á *cáis* que la mare 'm renyará.

—Fem campana aquesta tarde?
 —No, no: que després si ho saben á casa...
 —¡Com ho sabrán!
 —No ho sé, pero la setmana passada be ho van saber, y vaig rebre.
 —Jo també.
 —Anirém á veure 'ls barcos.
 —No, no.
 —¡Que sou cobarts! ¡Quant *ti jugas* que 'n faig jo tot sol?
 —Noy, fes lo que vulguis. Després lo senyor Mestre...
 —¡Ell ray! Diré que hi estat malalt.
 —¡Ah, pillet!—diu un home ficantse de cop entre 'l grupo dels quatre xicots y agafant per l'orella al incitador.—¡Aquestas son las tevas maulas?
 —¡Noy son pare! —diuhen los altres fugint.
 —¡Es di que tú fas *campana* y dius al Mestre que estás malalt ¡*granuja!* ja t' arreglaré jo! Veurás quin ordre donaré al Mestre per d' avuy en avant. Passa á casa gran pil'astre que ta mare fa una hora que t' está esperant.
 Y d' empena en empena fa entrá á son fill á casa seva, en tant que 'ls demés xicots van carré avall tot dient:
 —¡Noy, l' ha ben atrepat!
 —Ves, embolicat á fè *campanas*.
 —No, no; costa massa car. Val mes diná depressa y així tindrem temps, per jugá devant d' estudi.
 —Ja está dit.

—Tu passam á buscar que així la mare 'm deixarà vení.
 —*Bueno*. Donchs quedém aixís ¿eh?
 —Sí, no 'm mouré fins que vingas. Jugarém á *saltá y pará*.
 —A *geps*, jo portaré una pilota de allò mes *botadora*.
 —Milló.
 —Adios.
 —Adios.

Heus aquí tota la fatiga dels menuts. De la collada de xavals, que á copia d' estudi, de gramática y aritmética y de jugá á pilota y baldufa, temps á venir serán, ¡qui sab lo qu' arribarán á ser!

Ningú pot dir, al veure la brivalia surtint d' estudi, aquets capets despenjats que may están quiets, aquets brassos de molí de vent, aquets peus que espatllan tantas sabatas, seránt caps, mans y peus d' un home gloria de la patria ó d' un malvat vergonya de sa familia.

Lo temps, verdader arquitecto que aixeca y derrumba edificis, es unicament qui 'ns dirá y 'ns presentarà demá lo qu' avuy no podem sapiguer y veure á clara vista.

Lo que es jo, sempre y quan veig surtir de estudi la collada de xicots enjoguessats, no puch menos qu' exclamar:

—Pas, pas, als fills del porvenir, á la sava de la moderna civilisació, als homes del sigle XX.

LLUIS MILLÀ.

—¡Que encar no has sopat, Pierrot?
 —No, titona; estich pensant que en lloch de fè 'l caramot anessim al Restaurant.
 —Ja ho saps, me conformo á tot.

MARINESCA

Tinch un fill... però ¿qué dich?
 No sé si lo tinch encara
 Perqué fa mes de sis mesos
 Que marxá en una fragata.
 No sé si está bó ó malalt,
 Si trepitja terra estranya
 O si descansa son cós
 Al fons de la mar salada
 ¿Ahont está ¡pobre de mí!
 Lo fillet de mas entranyas?

¡Y us he dit que tinch un fill!
 Permetau ¡oh Verge Santa!
 Que sigui cert lo que he dit,
 Que no m' cegui la esperansa,
 Per llarch que fos lo camí,
 Si 's pogués fè á peu, so mare,
 Y molt temps fa que estaria
 Caminant cap á l' Habana.
 ¿Ahont estás? Perqué no tornas,
 Fill de las mevas entranyas?

JOSEPH CORTILS Y VIETA.

❖❖❖ DESÉ PETIT CONCURS ❖❖❖

COMPOSICIO GUANYADORA DEL PREMI

PROFESSIO DE FÉ

A D. APELES MESTRES

¡Suras del Korán
jo us sé la part bona!..
¡Biblia! jo 't llegesch
llissons profitosas...
¡Confuci, jo us tinch
per un bo y sant home!
Jo us dech ¡oh brahmans!
vritats sanitosas...
Mes no soch per xó
creyent de Mahoma,
ni 'm fa 'l Fill del Cel
la impressió mes poca,
ni 'm fan baixá 'l cap
las ordres de Roma,
y no soch tampoch
del Ganges, idólatra!..
¡Bisbes, morabits,
y brahmans, si us porta
mon cor afecció,
no es de ma fé en provas;
¡Jo us vull com germans,
perqué tots som homes!..

¿Quin es donchs mon deu?
¿Davant de qui 's postra
mostrant son temor
mon sér? ¿á qui adora?

No ho sé ¡ni ho sabré!
¡Que ho diga eixa forsa
que móu per l' espay

á tants móns com voltan,
seguint constantment
las mateixas órbitas!..
¡Que ho diga aqueix sol
qu' eternament cóva
al foch de sos raigs,
esta terra nostra
perqué s' obrin flors,
¡perque neixin homes.
¡Qué ho diga l' Amor,
la instintiva forsa,
que ho genera tot
y que tot ho pobla!
Si us diuhem qu' es Deu
l' autor de eixas cesas
la Biblia creuré,
¡també aniré á Roma!
Si Brahma ho ha fet
¡Obriu la pagoda!
Si us dihuen que Alá
¡Jo creuré en Mahoma!
¡Jo seré creyent
si us tornan resposta!
Entretant, jo visch
sens símbols ni dogmas,
l' efecte adorant,
no la causa ignota;
puig ni sé son nom,
ni conech sa forma...
Jo tinch mon altar
per tot y á tot hora;
per *simbol* lo Mon,
la Ciencia per *dogma*!

MARIO CARINEUS.

SABADELL.—En l' Associació de Católichs se re-
presentá diumenge per la tarde, la pessa *Vells y boigs*.

A.

SANT ANDREU DE PALOMAR.—En lo teatro de la
Societat Centro de Contribuyentes, dissapte passat, la
compañia Tutau doná una representació del drama de
gran éxit *L' Escorsó*, original de Ignasi Iglesias, fill de
aquesta població. Sigué al igual que á Barcelona, rebut
ab molts aplausos y fentse una ovació entussiasta als
actors y al jove autor del drama.

Acabá la representació ab la bonica pessa *Gos y gat*.

M. X.

TARRAGONA.—Diumenge passat en lo teatro del
Ateneo se posá en escena ab tota la propietat que re-
quereix, la preciosa comedia *Las Francesillas* obtenint
tots los actors una ovació.

La Societat Lo Renaixament també celebrá funció lo
mateix dia, posant en escena la aplaudida comedia *Las
carbassas de Montroig*, distingintshi tots los actors que
hi prengueren part.

En lo Centre Catalá se va posar en escena la aplau-
dida comedia *Lo Cantador* y la pessa *Lo Pronunciament*.

R. F.

CATALUNYA PINTORESCA

SITJES

CARTA DE MADRID

Dia de prueba es lo titol d' un nou drama en tres
actes y en vers, original dels Srs. Colorado y Villegas,

estrenat en l' antic teatro del *Príncepe*, avuy *Teatro Español*.

No es aquesta la primera volta que aquella trágica jornada del 2 de maig del any 1808, ha inspirat als poetes dramàtics de la metròpoli espanyola, assumpt per un drama.

Las rancúnias del poble madrileny contra l' exèrcit invassor de Napoleón I. y l' heroisme dels *manolos* y *chisperos* dels barris del Lavapiés y de Maravillas, ja sab tothom que son dignes de la epopeya. Aquells dias tristíssims pera la patria, han quedat senyalats ab lletres de sang en monuments que perpetúan sa memoria.

Los autors del nou drama, han presentat una acció senzillíssima y desenrotllada ab pocs personatjes. Lo march de son cuadro, no tanca las esfereidoras escenas dels fusellements d' espanyols en el Prado, en la nit del 2 de maig, puig lo lloch, es en la llar d' un acaudalat propietari y los fets patriòtics, sols se saben per referencia.

Lo protagonista, víctima de son carinyo á la patria, á la fé y de son platònich amor, es un tipo genuinament espanyol y el mes acabat de la obra. Sos actes, revelan una virilitat singular y sos hermosos versos, penetran en las regions del sentiment y de la fantasia, ab un prestigi y ab una màgica, que logra entusiasmar al públich, recordant algun tant l' estil del Duch de Rivas en son *Don Alvaro* per lo vigorosos y expontanis. Resplandeixen ab gran intensitat, pensaments nobles y enlayrats, ab un esmalt de frases hermosas, ahont hi brillan las excelencias de la llengua castellana, d' una manera tant clara, neta y robusta, que corroboran lo coneixement que tenen los autors dels recursos del idioma.

No obstant y aixó, he cregut veurer algunas deficiencias fillas sens dupte de la inexperiencia dels novells autors. Tals son, la de haber prés massa al peu de la lletra, aquell axioma, de que en lo teatro, tot es convencional, sens mirar que lo convencionalisme no pot arribar á vulnerar las lleys naturals. La potencia y la resistencia son dos lleys fisicas inmutables y no perque convinga á un autor, pot obrirse una porta tancada y barrada sens cap esforços.

Los espays de temps, també están mal calculats en mes de quatre passatjes, y l' espectador no pot arribar á concebir com s' han executat cosas fora de la escena ab un intèrvalo incompatible ab tots los medis mes ràpits coneguts hasta el dia.

Mes deixant apart aquestas petites deficiencias, es laudable lo propòsit dels autors, de refer l' escola nacional, puig *Dia de prueba*, respira espanyolisme per sos quatre costats y ben vinguts sigan los autors que portin á la nostra escena, tot lo que de gloriós ofereixi lo camp neutral de la tradició.

La obra ha sigut posada ab molt carinyo per la companyia y el Sr. Bueno en son paper de *Andrés* ha sabut conquistarse las simpatias d' un públich que acut cada nit á rendir homenatge á son talent, á sas facultats artísticas y á sos afans pera complaurel.

A. B.

TEATROS LOCALS

Pocas son las novetats de la setmana. Aquesta ha comensat á sentir la influencia de la present época carnavalesca, la que ab tot y presentarse insípida com de uns cuants anys á aquesta part, los balls de màscaras abundan prou pera domiuar bastant los colisseos.

Per aquest motiu en la ressenya de avuy sols nos ocuparem dels que han ofert alguna novetat.

ROMEA.—Aquí continua l' éxit creixent de la bonica comedia *¡¡Tenorios!!*

Per dilluns próxim s' anuncia lo benefici del Administrador D. Ramon Franqueza, que per las moltas simpatias que 's té guanyadas es de suposar que hi haurá un plé. Las obras escullidas son lo drama *La campana de la Almudaina* y la parodia *La esquella de la torratza*.

TÍVOLI.—Continua ab representacions de ópera econòmica que 's veuhen molt concorregudas.

NOVETATS.—Dilluns tingué lloch lo benefici de la discreta artista Sra. Santoncha, ab l' estreno del melodrama arreglo del francès *La hija maldita*. La obra agrada molt á la concurrencia, distingintse en la execució la beneficiada, que tingué objecte de apreciar las simpatias de que s' ha fet mereixedora.

Termina la funció ab la bonica pesca valenciana *Una broma de sabó*.

ELDORADO.—Lo benefici del Sr. Cerbón fou una demostració de lo molt que 'l públich de Barcelona ha sapigut apreciar las bonas cualitats que adornan al simpático artista. La numerosa concurrencia que hi assistí ho demostrá fentli una ovació.

GRANVIA.—De l' estreno de *La cansó nova* nos ocupem en la secció corresponent al present número.

Diumenge al vespre tingué lloch lo drama *Blancos y negros* estrenat últimament á Madrid. Es un arreglo de Sardou, *La Haine*, estrenat fa uns dinou anys á París.

Aquí obtingué lo mateix éxit, aixó es, regular, com á Madrid, quina ressenya publicarem ja, en lo últim número de l' any passat, faltantnos sols efegir que la execució que li ha donat la companyia Tatau ha sigut bona.

Ab molt bona entrada dilluns tingué lloch lo benefici del estudiós actor Sr. Parreño.

LABRUGUERA.

Fletras

«Mes val se sabi que rich»
 diu un refrá t'astant vell;
 porque 'l rich, per or que tingui,
 may podrá comprá 'l talent.

DOLORS MONT DE SALVADOR.

A MIRAMAR

—¿No sents quinas olors mes agradables venen de la cuyna?
 —¡Ah! ¿Sí? Estich encostipat. No hi sento de nas.
 —(Ni de butxaca.)

PER LA RUA

¡¡Y quina broooma!! ..

NOVAS

Ab lo present número acaba la comedia *Los aucellets* En lo vinent comensará la comedia en un acte, en vers, de D. Frederich Soler, *La mosca al nas*.

—Diumenge passat se presentá á nostra Redacció D. Mariano Escriu, conegut dintre la literatura per M. Riusech Dit senyor que anava acompanyat dels senyors M. Bernis y M. Molas, demaná fessim constar esser ell l' autor de la composició *Professió de fé*, guanyadora del premi del Desé Petit Concurs de Lo Teatro Regional, demostrant esser la firma de Mario Carineus l' anagrama del seu nom Mariano Escriu.

—A Madrid entre la gent de teatro se assegura que Maria Guerrero deixarà aviat de formar part de la companyia Mario.

Anyadeixen que dita actriu farà lo seu benefici ab l' obra de Guimerá *Maria-Rosa*.

En l' hivern vinent Maria Guerrero formarà companyia apart actuant en lo Teatro «Zarzuela» y contarà ab obras novas de Echegaray, Galdós, Pardo Bazan y *Clarín*.

—A Nice ha debutat ab notable èxit desempenyant la part de Fernando de *La Favorita*, un nou tenor, anomenat Lleó Salomon. De sa veu, esola de cant y presentació escènica se 'n fan grans elogis.

—S' ha publicat lo Cartell convocant als Jochs Florals de aquest any.

—«Lo Pensament» periódich oficial de la Societat Coral «El Erato» de Figueras, convoca á un Certámen literari á tots los amants de las lletas catalanas.

Son 15 los premis que se ofereixen y lo cartell de convocatoria, que no publiquem per sa extensió, está en nostra Redacció á disposició dels que 'l desitjin veurer.

—Ha termirat sos compromisos ab l' Alcázar Español lo distingit primer actor Lluís Millá.

—S' ha posat á la venda lo drama *L' Escorsó*. Las demandas deuen dirijirse á nostra Administració.

—Ab lo número últimament sortit de *L' Aveng* se despedeix del públich aquesta important revista catalana.

—Lo conegut actor D. Conrat Colomer donará diluns vinent en lo Teatro Novetats son benefici. Las obras escullidas son: *Lo que no vulgas per tu..*, *Tot es mal que mata* y *La firma d' en Rocellat*, quin trasplantat á la escena catalana es degut al beneficiat.

—*La de San Quintín*; última obra de Perez Galdós estrenada aquesta setmana á Madrid, ha obtingut un èxit colossal, segons las noticias que 'n publica la prensa madrilenya.

—Un fet curiós passá diumenge per la nit en lo Teatro Granvia.

En un dels entreactes se trobavan formant grupo varis escriptors, alguns d' ells coneguts com autors, actors y periodistas. La conversa recaigüé sobre 'l merit de la obra *Fantasias Vulgars* últimament publicada y quin autor també se trobava present.

La conversa era amistosa, ja que hi havia conformitat de parers, pero sia perque un dels que duyan la paraula aixequés massa la veu, ó perque algun altre xocá sas mans produhint un soroll, que segons digueren després algú interpretá per una bofetada, lo cas es que 'n la sala d' espectacles se promogué mes que regular confusió aixecantse precipitadament y corrent cap al saló, públich, empleats y policia, ab sorpresa de totas cuantas personas se trobavan al saló y especialment dels del grupo que no sabian avenirse que sa conversa fos la causa de aquell tumulto.

Lo cual sols s' esplica per la poca tranquilidat de ánimo de certas personas.

¡Senyors, ni tant ni tant poch!

CUL DE SACH

Entre marit y muller.

—¿Sabs qui deu esser aquest Paganini que tant anomenan?

—¿En Paganini? Ab, si, dona; es l' inventó de una religió.

—¿Quina?

—La del paganisme.

—¡Sols vosté pot apagar aquest foch!..

—Aquest cubell podrá ferne millor feyna...

GEROGLIFICH

N O I I

I I I I X

C I M I M

BARTUMEUHET DE GRACIA.

XARADA

Hú-dos, carré en Barcelona,
 un riu veurás en ma tres,
 altre carter la segona
 y 'l total, un planeta és.

ARMANDO DE DORDA.

MUDANSA

Un auell de tot
 que vaig agafar
 y fa molt poch tot
 al tot lo he portat.

J. DEL CASTELL DE ILURO.

Las soluciones en lo número próxim.

Solucions als enigmas insertats en lo número 103

XARADA.—Ma-ri-a-nè-ta.

TARGETA.—Lo pior de la madrastra.—

GEROGLIFICH.—Per capitals los capitalistas.

Correspondencia

Noy Bufó, Parent d' en Carnestoltes, M. L. Jaume Trias, Bonaventura Ll. Fortuna, Kovira, r raucsch Comas, Pep Nassari, Rafael Escoda, Noy de rora, R. Cabruja La Agenda vial, Maurich Bilbins, M. P. Castells, v. Torrent, auton Faura, Pere Sedó y Ramon Fogas: no han estat prou acertats.

M. Salvadó, Joseph Caparrós, J. C. P. M. Serra, Gabriel Arcangel, Pom de..., Joaquin M. Mont, Manel Campaña, Aben, Joseph Arro, Joseph Selles, J. Roca y Sur, Matias Roman y N. O. anira alguna cosa.

Jaume Payerois, pot enviarti directament.—Manel Rosas y C. no es l' escrit si no 'l pensament lo que no va.—Joseph Ventas, no serveix.—Joan Pep y Castany, es mal versificat.—Manuel Gracia: veurem de complaurel.—Artur Suñer, no 'as agrada.—Fco. Venturinas: la rima es molt descuidada.—Anton Burés, igualment.—Grua i lla nes, pero home demana mes que 'l govern.—Joseph Vasari, practiqui mes.—C. de Bellesguart, igualment.—Joseph Escachs y Vived: esta be.—P. Giro, hi tanta descripció. Tibi-dabo, no hem eates lo que prent.—Joan Huguet, procurarem que hi valgi, gracias.—Ma. ti seasigual, lo qu' envia si que 's dolent ens igual.—Joseph Ponses, es molt poca simpatic.—Mariano Casamijana, es taitat de acudi s.

LAS LLETRES INVISIBLES

Consisteix aquest joch en un sobre perfectament tancat y lacrat que tanca una papeleta ab tres lletres, las que deuen adivinarsse, aixis com també l' orde en que están posadas.

Pera aquest objecte hi ha una papeleta en la última plana de las cubiertas.

Als que ho acertin se 'ls regalará una colecció dels periódichs compresos en lo segón any de publicació de «Lo Teatro Regional.»

Aquel que acertí las tres lletres pero no l' orde en que están posadas, tindrà obció á una colecció composta dels set volúms de la «Biblioteca Popular Catalana.»

Y per fi, als que de las tres lletres n' acertin duas y lo seu orde podrán escullir lo tomo que desitjin de la biblioteca avans dita.

Hi ha temps pera l' envió de papeletas fins á dissapte vinent y á l' altre número lo 106 se publicará lo resultat.

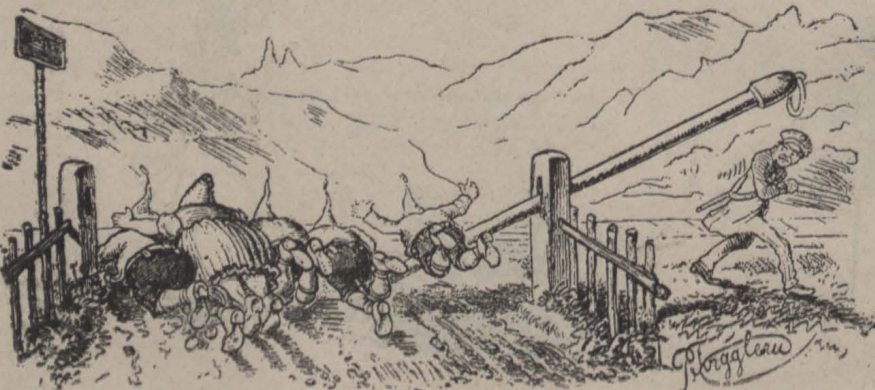
Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.

¡Ja passa!... ¡Ja passa!...

¡Ay que t' agafó!... ¡Ay que t' agafó!... ¡Ay que t' agafó!...

¡Apa, agafeulo arel!